

»Krepek sprehod« po divjinski Apalaški poti

Jakob J. Kenda je prvi Slovenec, ki je prehodil Apalaško pot. Divjinska pot skozi štirinajst ameriških zveznih držav prek Apalaškega hribovja je dolga 3500 kilometrov in ima kar 142 kilometrov vzponov. To je toliko, kot bi se z gladine morja šestnajstkrat vzel na Everest. Za pot je porabil štiri mesece, po vrnitvi pa napisal knjigo Apalaška pot – 3500 kilometrov hribov in Amerike, ki jo je pred dnevi predstavil tudi v Občinski knjižnici Jesenice.

URŠA PERNEL

»Iti, hoditi, ne zato, ker je treba, ne zato, ker moraš, ampak zato, ker tu, razen hoje, drugega ni ...« piše Kajetan Kovič v pesmi Navodilo za hojo. In s to pesmijo, v kateri je hoja metafora za življenje, je Jakob J. Kenda, doktor literarnih ved, prevajalec in pisec, orisal glavni razlog, zakaj se je lani podal na »mater vseh poti«, na 3500 kilometrov dolgo divjinsko Apalaško pot. V štirih mesecih je v tem »krepkem sprehodu«, kot ga duhovito poimenuje, prehodil štirinajst ameriških zveznih držav, premagal 142 višinskih kilometrov, se boril s črnimi muhami, kačami, mišmi in medvedi, stopil v zeleni tunel, se potopil v globine ameriške kulture in zgodovine, na poti srečal nekaj krasnih ljudi, ki so postali eni najboljših prijateljev v življenju, predvsem pa je spoznal samega sebe. In na koncu poti, kot pravi, občutil – ljubezen. »Rekel sem si, da je to tisto, kar hočem: enkrat v življenju Kovičovo metaforo življenja dobesedno živeti. In odločil sem se prav ...«

Divjinska pot

»Od nekdanj sem si želel iti na neko tako dolgo pot, a mi ni nikoli uspelo. Najprej je bila fakulteta, po fakulteti prevajanje Harryja Potterja, potem so prišli otroci in je bilo treba obrisati kakšno ritko ... Tako je trajalo skoraj trideset let. A ker sem bolj počasne sorte, je bilo zame dobro, da sem lahko trideset let koprnel in bral o teh dolgih poteh in na koncu izbral natančno pravo pot zame.« je v pogovoru z Moniko Sušanjan pripovedoval v Občinski knjižnici Jesenice. Poti ni izbral samo zato, ker je (tudi kot prevajalec) želel globlje spoznati Ameriko, pač pa tudi zato, ker mu je bila ta

Jakob J. Kenda, poznan po prevodih Harryja Potterja, doktor literarnih ved, pisal je o literaturi, filmu, Apalaška pot pa je njegov prvi (potopisni) roman. Izvira iz Radovljice, obiskoval je jeseniško gimnazijo, zdaj pa z družino živi v Ljubljani.

gozdna, hribovska pot, ki je ves čas speljana skozi divjino, pisana na kožo. »Ne maram hoditi po cestah, tudi gozdnih ne; to pa je gozdna, hribovska steza, ves čas si v naravi in le redko prečkaš kakšno mesto. Je res divjinska pot in od vsega, od prve hiše ali trgovine, si lahko oddaljen tudi dvesto kilometrov. Predvsem pa je speljana dol in gor in vsak dan narediš tisoč, tisoč petsto, tudi dva tisoč višinskih metrov. Obstajajo tudi daljše poti, a nobena ni speljana tako, da nabereš toliko višinskih metrov. Dol do dvesto in gor do dva tisoč metrov višine; skoraj tako, kot bi šel vsak dan na Triglav ...« je pripovedoval Kenda, rojen Radovljčan, ki z družino živi v Ljubljani. Na poti tudi ni koč, so le zavetišča, bivaki. »Lesena ploščad, dvignjena od tal, tri stene, streha. Skupinska spalnica. In eden

najlepših delov poti večeri ob tabornem ognju in pohodniških zgodbah. Le enkrat na teden prespiš v hostlu in si 'malo privoščiš', ker imaš svojo posteljo ...«

Ljudje, narava, hoja

Kenda je prvi del poti prehodil večinoma sam, v drugem delu pa v družbi z ostalimi pohodniki. »V prvi polovici poti sem presenečeno ugotovil, da nas ljudi, kakor smo samotarski (in jaz sem rad sam, od nekdanj), potegne skupaj. In skupaj nas je potegnilo res različne ljudi in nas zvezalo skupaj do te neverjetne mere, da so ti ljudje zdaj eni mojih največjih prijateljev v življenju,« je povedal. Sicer pa imajo pohodniki, ki se podajo na pot, zelo različne motive. Po Kendovih besedah grede mnogi na pot zato, da bi našli sami sebe, drugi zato, ker se jim je v življenju zalomilo ... »Saj ne, da je meni škodilo spoznavanje samega sebe, a mene so bolj zanimali ljudje, narava, sama hoja ...«

Od zelenega tunela do depersonalizacije

A doživetja na poti so bila globoka. Na tej poti se vidiš

takega, kot si, je dejal Kenda. Pot ves čas poteka po gozdu, ki je tako gost, da do tal pride le štiri odstotke svetlobe.

»In ta svetloba je res zelena; ne gre samo za pot, ki te mrcvari, gre tudi za ta neverjetni gozd. Ves čas si v tej zeleni, prideš na dva tisoč metrov višine in si še zmeraj pod krošnjo dreves. Nenehno si potopljen v to zeleno barvo. To je učinek, ki mu rečejo zeleni tunel, v katerem res vidiš sebe takšnega, kot si. Eno z drugim te pripelje v alternativno stanje zavesti. Sicer vsak to doživlja na malo drugačen način in le redki govorijo o tem, a ne poznam človeka, ki ne bi doživel tega. Ko hodiš dan, teden, mesec, prideš do meje, ko se sproži depersonalizacija; naenkrat zagledaš sebe, kot bi se gledal od zunaj, kako hodiš; vidiš se natanko takšnega, kot si.«

Krize so bile, a ne hude

Kenda je pot prehodil v štirih mesecih; vsak dan je v povprečju prehodil 18 milj oziroma 30 kilometrov. Nekateri pohodniki se odločijo in hodijo vsak dan, v povprečju tako prehodijo 19 kilometrov dnevno; sam je hodil šest dni v tednu, en dan pa

si je vzel za počitek in nujne opravke. Vmes ga je obiskala družina in so imeli nekaj tednov družinskih počitnic. Skupaj je bil tako na poti skoraj pol leta.

»Vsak pohodnik dobi pohodniško ime, ki je včasih zelo v slogu te poti ... Otrokoma sem povedal za to in takoj sta zastrigla z ušesi. 'Ti si poimenoval naju, midva bova poimenovala tebe ...' Ravno takrat je Lučka slišala za Indijance in duhovne živali in uvidela moj živalski duh. In izkazalo se je, da je to njuna plišasta žival morska krava, ki ji je ime gospod Šuligoj ali na kratko Šulo. Tako sem na pot prišel s pohodniškim imenom Šulo. Tista dva, ki sta hodila z mano, sta bila Bullet (Krogla) in Kevlar. Jaz pa plišasta žival morska krava ... Radi so se mi malo smejali ... In so mi dali ime Šulo the Beast (Šulo Zver) ... strašna morska krava, ki je rjula preko gozdov ...«

Na pot je bil, kot je povedal, dobro pripravljen, tako da kakšne večje krize ni imel. »Bil sem pripravljen in odločen, da jo bom prehodil. Krize so bile, a ne tako hude, da bi šel s poti.«

Od tipkanja v mobilni telefon do knjige

Kenda je že na poti pisal podlistek za internetni »peskovnik« Beletrine. »Že na poti sem pisal – kar na

Kenda je pot prehodil z dvema paroma pohodnih čevljev, ki so za seboj imeli že kar nekaj višinskih metrov slovenskih gora. V šestdesetlitrskem nahrbtniku je nosil še izjemno lahek šotor in spalno vrečo, vse ameriške izdelave. »S težjo opremo poti ne bi prehodil,« je prepričan.

telefon – za Airbeletrino in besedila pošiljal kar iz gozda. To so bili zelo zabavni prizori, ko hodiš z milenijci, ki so se rodili s telefoni; in potem gledajo mene, ko dve, tri strani teksta tipkam z enim prstom po ekranu. Valjali so se po tleh od smeha ...«

Po vrnitvi domov pa se je lotil resnega pisanja in tako je nastala knjiga Apalaška pot – 3500 kilometrov hribov in Amerike, ki je izšla v samozaložbi.

»Vsak, ki prehodi neko dolgo pot, ima potrebo, da bi to opisal. O Apalaški poti je napisanih stotine knjig. Verjetno pišemo zato, da bi sploh

razumeli, kar smo doživeli.« Knjigo v teh dneh predstavlja po slovenskih knjižnicah.

In kako visoko in globoko ga bo odpeljala naslednja pot? »Z veseljem bi šel še kam, a zdaj sem se lotil druge avanture, založniške. Bil sem urednik, prevajalec, knjižničar, kritik, zdaj sem se lotil še založništva, ki me poleg službe zelo okupira.« A kot je dodal, mu prav v tej naglici vsakdana zelo koristi gozdni mir, ta zen Apalaške poti ...

Dejstva o Apalaški poti:

- 3500 kilometrov dolžine, 142 kilometrov vzponov
- poteka čez štirinajst ameriških zveznih držav na vzhodu ZDA
- zaradi zahtevnosti, dolžine in starosti jo imenujejo »mati vseh poti«